

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj X.

V Ljubljani 30. maliga travna 1857.

List 18.

**Kerst dveh zamurskih dekličev v
Loki.**

(Konec.)

Gotovo bo pa zdaj naše brave mikalo, nekoliko zvediti od življenja in lastnosti teh osrečenih dekličev. Podamo torej nekatere čertice, kakor ste jih deklici same povedale: Mlajši, Goronfila, stara okoli 12 let, zdaj po sv. kerstu Johana imenovana, je rumenkaste barve, veliko bolj omikaniga vedenja in bistrejši glave kakor una druga. Rojena je v Hartumu; njen oče, Ibrahim po imenu, je z dražimi mazili in dišavami kupčeval. Ker je bil še mlad in močen, je bil vzet v vojaški stan in zapustiti je mogel svojo ženo z enim otrokom, našo Goronfilo. Ali tudi to še ni bilo dosti grozovitosti; kmalo potem namreč pride velik, po vojaško oblečen turk in silovito odpelje mater v svojo hišo (škan-darijo jo dekle imenuje), otroka pa pusti samiga doma. Mati po imenu Tajbalhatir, je svojo hčerko, ktero je Fatimo klicala, serčno ljubila in ji ni pustila prepirati se z drugimi otroci, ter jo učila, da je en Bog, ki po smerti dobre v nekim prijetnim kraju poplačuje, hudobne pa v drugim kraju kaznuje. Ko je deklica svojo mater zgubila, jo je materna sestra Hababti, k sebi vzela in zanjo skerbela. Med tem je pa mati vendar po noči svojiga otroka obiskovala; ali kmalo so jo zapazili, da uhaja, in od tega časa je bila vkljenjena, da ji ni bilo mogoče se kam iz hiše podati; ravno tako pa tudi deklica ni mogla do svoje matere priti! Ko se je Fatima ali Goronfila enkrat pod milim nebam z drugimi otroci igrala, plane med nje roparski turk, zgrabi Fatimo in še dve drugi deklici, jih zveže, posadi na konja in hitro odteče. Ali tabart je bila srečno rešena; neki vojak jo je namreč spoznal in očetu naznanil, kateri je svojo hčerko sužnosti otel. Drugikrat pa ni bila tako srečna, ker zavolj svoje bolne noge ni mogla pobegniti, kakor drugi otroci, ko so turke zagledali; turk jo zgrabi, deklica joka in vpije, al on ji pravi, da jo bo k materi nesel. Kje so mati? ga deklica vpraša. Dalje, dalje ji odgovori; tode namesto k materi je bila pripeljana v Masur (neko mesto kakor Loka *), kjer je bila koj nekemu turku prodana. Ali tudi ta jo je kmalo drugimu prodal; tako da je v kratkim 4 gospodarje imela, pri katerih se ji je večidel hudo godilo, ker bila je neusmiljeno pretepana. Pri zadnjim turku, kateri jo je Goronfilo imenoval, je mogla njegoviga otroka varovati in prenašati, ker je bila pa še prešipka, se ji enkrat otrok zmuzne in na tla pade; zato je bilo revše od razsede gospodinje tepeno. Neki drugi turk, znan z gospodarjem naše Goronfile, prosi gosp. Olivieri-ta, naj bi Goronfilo kupil. Uboga deklica, ko sliši da bo zopet noviga gospodarja dobila, milo joka; vendar je bila tolažena s tem, da pride zdaj k prav dobriemu gospodu. In res te-

mu blagimu možu se ima za Bogam nar bolj zahvaliti, da je v smiljene roke prišla in dosegla gnado sv. kersta.

Hamisa, po sv. kerstu Marija imenovana, stara okoli 14 let, je rojena v Kobe nekim kraji bolj srednje Afrike, in ima še 3 brate in 3 sestre. Njeni oče Ibrahim je velik pijanec; mende je ravno zavolj tega njegova hči, naša Hamisa, bolj slabe glave. Eniga dne začne ves pijan otroke in ženo pretepati, posebno ženo tako hudo po glavi udari, da ji čelust odbije in na tem udarcu je umerla. Ko otroci svojo mater mertvo vidijo, planejo vsi razkačeni nad očeta in potolkli bi ga bili, ko bi ne bil zbežal. Hamisa ni hotla zdaj več doma ostati in materna sestra jo je k sebi vzela. Ali kmalo je bila od roparskiga turka zgrabljena in prodana drugimu turku, kateri jo je berž tretjemu prodal; in od tega je bila po gosp. Olivieri-tu iz sužnosti odkupljena. Ta je zelo boječa, srmožljiva in veliko manj brihtne glave kakor njena mlajši tovaršica. Ko je še doma v očetovi hiši bila, je zdihovala: „O Rabena t. j. o Bog! daj mi enkrat v dobro hišo priti!“ Zdaj pač s hvaležnim srcem spozna, da je bila uslišana.

Kdo bi se res v Bogu ne veselil s tema srečnima dekletama, ker je njima toliko milost skazal in ju tako prečudno prerodil? Kako srove, obdivjane, nečloveške in k vsim napakam nagnjene ste od začetka bile, je le čast, gospem znano, ki so z njima opraviti imele. Posebno ste bile ena drugi nevošljive, in če je le ktera kaj več kruha dobila, kakor druga, ali če je bolj pohvaljena bila, je druga jezna in togotna razsajala. Ali ko se jima je jel z resnicami sv. vere um razsvetljevati in serce boljšati, ste kmalo spoznale, da je nevošljivost greh in ste jo sčasoma zapušale. Ene dni pred sv. kerstom je ena rekla: Zdaj pa že spoznam, da ne smém več nevošljiva biti: „Ich nikes mehr neidisch“ t. j. jest ne več nevošljiva! Nad vse ste pa že pred kerstom resnico ljubile, tako da ste vsako še nar manjši laž močno obžalovale, in če ste le kaj pri družih zapazile, kar je bilo laži podobno, koj ste jih zavernile: „Ne pričaj po krivim!“ Pa tudi družih grehov ste si kmalo varovati prizadevale. Ko je enkrat Goronfila pred podobo Jezusoviga serca klečala, se na enkrat vzdigne in glasno vpije: „Zakaj jest in drugi ljudje greh delamo in Jezusa žalimo! nobeniga greha nočem več storiti“. Kdo je vstanu popisati nju goreče želje po sv. kerstu? Večkrat je Goronfila glasno molila: „O Jezus, daj kerst Goronfili!“ Takrat ko je bil 7. sušca tudi v Loki velik potres, ste se kaj zelo prestrašile in ena zavpije: „Christus zum Gericht: ich noch nicht getauft!“ Hotla je reči: Kristus pride k sodbi, jest pa še nisim keršena! Hitro vstanete in začnete sv. roženkranec moliti z namenom, da bi Kristus še ne prišel k sodbi, ker niste še keršene. (O ko bi se pač vsaki grešnik tako sodbe bal!) Kolikor bolj pa ju je težila butara grehov, tolikanj bolj ste se veselile tistiga srečniga dneva, ko ste imele od vsih madežev greha očistene biti. Zadnje dni velikiga tedna ste se hotle ob suhim kruhu postiti, da bi se

*) Masur, Mass'r se imenuje po arabsko Kaira, ktera je pač precej več kakor Loka, ali deklica blezo ni ne ene ne druge dosti premerila.

za sv. kerst vredno pripravile. Tisto noč pred sv. kerstam ste do polnoči molile in Boga prosile, da bi doživele preserčni dan. Pri tako gorečih željah po sv. kerstu se ni čuditi, da se zdaj prerojenje v sv. Duhu kaj lepo razodeva. Same niste vedile, kako bi svojo zahvalo do Boga, do Olivieri-ta, do čast. nun, do g. očeta in g. dekana na znanje dale. Na vprašanje: Kaj de imate nar rajši med kerstnimi darili? vzamete križ in rečete: „Kreuz Jesu“, (križ Jezusov). „Za denar so z menoj kupčevali, reče Johana, s sv. križem pa sim sužnosti greha rešena. O kako lep je sv. križ za ves svet ga ne dam!“ — Vsi so se danes najne sreče veselili, reče na dan sv. kersta Johana, le eden ne, namreč hudobni duh, ker je mogel naji zapustiti.

Pred me je bilo še po dnevi strah kam iti, zdelo se mi je, da me bo hudobni duh vergel; zdaj se ničesar ne bojim, in le tam bi me bilo strah, kjer Jezusa ne ljubijo. Zvečer niste hotle spat iti; zdaj ste vero upanje in ljubezen, zdaj zahvalo itd. molile.

Še veliko lepiga in spodbudljiviga bi se lahko od teh deklie povedati dalo; vender to je dosti, da vidimo, kaj milost Božja in kersanska ljubezen tudi iz divjih ljudi storiti zamore. In kaj hočemo k sklepu tega spisa družiga pristaviti, kakor gorečo prošnjo: O Bog! usmili se ubozih zamurcev in pripelji jih v obilnišim številu v Svojo sveto cerkev, da bodo Tebe edino praviga Boga spoznali častili in ljubili! Amen.

Pogled nazaj na Luško

in popotvanje v sveti Rim.

(Dalje.)

29. rožnika, v sam praznik sv. Petra in Pavla, sim v cerkvi teh apostelnov sv. mašo bral, kjer je bilo pa zavoljo obilno mašnikov nekoliko težko na versto priti. Bog usliši slabo molitev ubogiga grešnika, opravljana v materi vsih cerkvá za vse prijatelje, dobrotnike, preljuje bravece Zgod. Danice, uboge zamurce itd. Bog jo usliši zavoljo kervave in nekervave daritve neomadežaniga Jagnjeta, ki je Kristus Jezus! Potem smo na prostoru, posebej nam odločenim, prihoda sv. Očeta pričakovali, ki so ta dan imeli z naj večji slovesnostjo veliko peto sv. mašo. Imeli so trojnato krono ali tiaro na glavi, ktera je obilno pozlačena, sicer taka kakor se vidi pogosto namalana, vender pa ne tako velika, kakor sim si jo vsaj jez večkrat vmisljeval, ampak skorej bolj majhna in prijazna. Pred sv. mašo je kuševanje noge in roke ter poklonovanje, nato se obmoli deveta ura ali „nona“, in potem se prične sv. maša. Pri povzdigovanji se sv. Oče obernejo k ljudstvu, kakor de bi hotli vsimu svetu pokazati nezmerno ljubezen Kristusovo. Pred obhajilam prenese dijakon sveto Rešnje telo na tron, pred katerim sv. Oče v globoki ponižnosti kleče in ga molijo. Sv. Oče vžijejo le polovico sv. hostije, drugo polovico pa dijakon in subdijakon. Ravno tako podelé njima tudi del sv. Rešnje kervi. To sveto opravilo se je dokončalo o poli ene s papeževim blagoslovom; je tedej terpelo poltretjo uro.

Popoldne ob 5. smo imeli redko srečo, pred sv. Očeta pušeni biti. Ker sim to dogodbo že v svojim dopisu iz Rima nekoliko popisal od svoje strani in po svojih čutilih, naj nasledova tukaj še popis od tega sprejetja, kakor ga naš popotni tovarš, preč. gosp. L. Tidl, dekan Ujezdski v „Hlasu“ podaja. On pravi med drugim: Pridši ob odločenim času smo bili peljani v dvorano čisto enotero, v kateri so bile le podobe svetnikov po stenah in klopi ob stenah. Ni bilo dolgo, kar stopijo sv. Oče med nas v belim oblačilu brez vsake posebnosti, spremljani od dveh hišnikov, v črnim židanim španjolskim odělu. Klečeče v polkrogu so nas sv. Oče blagoslovili v latinski besedi, ktero prav ročno govore, z nekako temi le besedami: „Veseli me, da Vas tukaj vidim — dragi romarji! Obiskali ste grobe sve-

tih apostelnov, se poterdili v veri; poterjajte pridši domú tudi svoje domače in rojake. Zmed vas so duhovni, — so fajmoštri, vzemite tedaj seboj svojim ovčicam moj žegen. Recite jim, da naj se stanovitno deržé svete vere, da naj služijo Bogu v svetosti in pravičnosti in tako dosežejo cil in konec svojiga pozemeljskiga popotvanja“. Ko jim na to naš vodja, korar Onofrio, v laškem jeziku naše čutila razodene, so sv. Oče v ravno tem jeziku prijazno odgovorili, in rekli, da se ne morejo dalje z nami muditi, ker še 50 do 60 ljudi na zaslišanje čaka. Ako imate kake prošnje ali želje, jih oddajte mojemu hišniku, da jih Vam podpišem. Vam duhovnam dam oblast s škofovskim poterjenjem na 3 leta križe, roženkrance, podobne, svetinje blagoslovjevati. Viditi naše reči na klopi ležati, ki smo jih v blagoslovljenje seboj prinesli, rečejo: „To so gotovo spominki, ki jih hočete iz Rima seboj nesti“, in jih s trojnim pokrizanjem blagoslovijo. Bivši pripušeni k nožnim kašljem, in prejemsí žegen smo se od njih odpravili, in rekli so nam še besede: „Povernite se v miru in srečno vsak v svojo domačijo“. Od sv. Očeta so šli nekteri zmed nas domú, drugi v cerkev, da bi bili pri slavnih večernicah pričujoči. Jez sim bil med prvimi, ki so šli v stanovanje. Sedel sim pri mizi ter hotel poznamnjati, kar smo ta tako sveti dan doživali, kar nas neprevidama domači zvonec doli pokliče. Na moje vprašanje, kaj de je? slišim, da nas sveti Oče hočejo še enkrat viditi, da pol ure pred Marijnim zvonilam naj k njim pridemo. To je bilo nepričakovano razveseljenje. Tákrat smo bili peljani v drugo manjši sobo, in berž so stali zopet Pij, ta preljubljeni oče, med nami, le z enim hišnikom seboj, ki je imel srebrn krožnik v roci, na kterim smo vidili nekaj se lesketati. „„Še Vas hočem opomniti“, so rekli, „de ne pozabite za-me moliti, ljubi romarji! Molite tudi za svojiga Cesarja, ki je toliko delo dokončal ter sveti Cerkvi svobodo v svojih okrajnah povernil. Prosite Boga, da bi mu moč in zmožnost milostno podelil, da bi zamogel srečno dokončati, kar je tako srečno začel. De bote imeli tudi od mene kaj spomina, dam slehernimu zmed vas svetinjico“. — Jez (Tidl) sim dobil svetinjo sv. Benedikta in sv. Školastike. Pri ti priložnosti sim pokazal hišniku odo (pesem), ki so mi jo duhovni učeniki naše dekanije pred mojim odhodom zročili, da bi jo sv. Očetu podal, ako bi bilo moč. Hišnik jo je vzel in sv. Očetu pokazal, ki so svoje dopadajenje razodeli in se k meni obernili. Z nekterimi besedami razložim naš namen in zapopadek s prošnjo za blagoslov. Z očetovskim radostno ginjenim glasom rečejo: Sitis omnes benedicti et Dominus vobiscum (Bodite vsi blagoslovljeni in Gospod bodi z Vami.) Vzamejo pesem (ki je bila zložena v latinskem, češkem in nemškem jeziku) iz roke hišnikove in se podajo v svoje stanovanja. Toliko gosp. Tidl.

Visoke in veličastne so cerkvene opravila v dan sv. Petra in Pavla v Rimu, pa tudi za nedolžno veselje dobra mati sv. cerkev Rimljanam poskerbi ta dan. Opomnim silo imenitniga umetniga ognja pod hribeam „Pincio“. Na večer ko svete cerkvene opravila in pobožnosti minejo, se pod tem hribeam, proti večernim koncu mesta, toliko ljudstva zbere, da bi skorej miška vmes ne mogla, in z velikim hrepenenjem pričakujejo reči, ki imajo priti. In zares je ta umetnost pogleda vredna. Še nikoli nisim toliko umetniga ognja vidil in tudi ne mislil, da človeška umetnost tako deleč seže. Zaporedama so se kazali v lepim redu iz raznih ognjenih preživih in rajske lepih barv: narpred zlahtni spominki, in stebriči ali štatve; potem se začnejo v naj lepšim redu v zraku sukati eden krog družiga mnogi presvitli, pisani venci; na to se prikaže prečastitljivo, veliko drevo iz različnih barv, vse iz samiga ognja; potem ves veliki grad v silnim mnogobarvnim ognji zagori in se razsveti; začno se ognjene kače z nezmerno urnostjo po zraku viti; silna množica ognjenih studencov buti iz tla itd. Vselej vmes med drugimi in drugimi prikazni je bilo veliko

germenje, pokanje in šviganje raketeljnov, visoko v podnebj. Vse to počutke tako opána, de gotovo ne more lahko kdo kaj družiga ne misliti ne gledati, in slehern tudi nar bolj merzel človek mora ginjen biti. Mislil sim si: Ko bi v nebesih tudi nič lepši ne bilo kakor je to, bi bilo že veliko. Naj bistrourniši zmed vsiga se mi je zdel pa konec te kratkočasnice. Raketa je švignila v neki obelisk ali visok tenek steber, in ko bi trenil, bil je ves v ognji. Ta obelisk je bil neki v sredi med ljudstvom, in okoli in okoli množice v krogu so bili koli, na ktere je z obeliska kar naravnost oginj švignil in je svetilnice na njih z naj lepši rudečo lučjo prižgal, in vse je bilo svitlo. S tem se je hotlo blezo reči: „Zdaj pa vam posvetimo, — le berž berž vsak na svoj dom!“ In res, kar ulije se množica narazen in v malo minutah je vse v kraji. Konjki stojé ne deleč narazen po ulicah, de se ne more kaka napaka zgoditi, ko ljudstvo domu — ne rečem gre, ampak teče. Tako se tedaj tudi pri veselicah vidi, kako skerbno je vse tako umérjeno in prevideno, de bi čednost in lepo vedenje kake škode ne terpele. 30. rožn. zvečer smo se zbrali v cerkvi Marije Device „all Anima“, kjer so nam kardinal Reischach v kratkim ogovoru na serce položili, s kakošnimi čutili, de naj sveto mesto zapustimo, ter so nam žegen s sv. Rešnjim telesam dali. Ob desetih zvečer smo po serčnim slovesu z gospodi v sprejmišu odrinili in smo se celo noč peljali proti Civita-vecchia, vender pa nismo nič tistih razbojnikov vidili, od katerih nekteri pisavci radi po časnikih pripovedujejo, kteri s svojimi omreženimi očmi na Rimskim le kaj slabiga radi vidijo. (D. sl.)

Ogled po Slovenskim.

Is Ljubljane. Ljubljanski nunski samostan je dosegel lepo in imenitno poslavljenje. Danes teden so Milostni knez in škof osebno blagovolili gospém Uršulinaricam naznaniti, de so Njih veličanstvo Franc Jožef prečastiti prednici Alojzii Petričevi zavoljo obilnih zaslug v šolstvučastni red zlatiga križa s krono za zasluge podelili. Pretečeni terek pa je bilo slovesno podeljenje imenovaniga reda. V ta namen je bila dvorana lepo ozališana. Na eni strani je bila podoba svitliga cesarja, na drugi pa podobstvo iz živih oseb, šolskih dekličev, bistrournno postavljeno. Bil je namreč z zlato krono ovenčan „varh“ ali „genij“, ki je v eni roki deržal škit z imenom JEZUS, ko bramba nad tremi rudeče in belo oblečenimi zamurkami, v drugi roki pa palmo nad 7 drugimi majhnimi belo oblečenimi dekliči znotranje šole. Otroci so na strani „varha“ (nekoliko veči deklice, ki je višej stala) s sklenjenimi rokami nekaj stali, nekaj klečali in verno v njega gledali, kar se je prav lepo in mično podalo, in lahko bi bil misil, de so to mertve podobstva, kdor bi ne bil dobro pazil. Od velikih vrat do dvorane so stale v 2 verstah belo oblečene deklice. Ob 10. dopoldne so imeli pogltavar, visokorodni gr. Chorinsky, vpricho Njih milosti visokočastitiga škofa in veliko družih visokih gospodov duhovskega in deželskiga stanú in visokih gospá, pred podobo cesarjevo najpred kratek in serčin nagovor do prečastite gospé prednice, na kteriga je bil ravno tako serčin odgovor od njene strani. Nasledvalo je petje. Za tem pripné visokorodna grofnja Chorinskova gospé prednici častni red, za kterim spet nasledva petje samostanske mladosti nalaš v ta namen zloženih pesem, in poslednjič cesarska pesem in slavoklici. Nar bolj priserčno pa je bilo nepopisljivo nedolžno veselje, kteriga je celi ta dan vse razodevalo, kar koli v tem bogoljubnim poslopji živi in giblje, iz česar se je vidilo, kako močno je prečastita prednica od vsih kakor nar boljši mati ljubljena in spostovana, ktera sicer te časti ni iskala in v svoji ponižnosti čast le na Boga obrača, od kodar izhaja vsak dober dar, zasluge pa na svoje v Kristusu ljubljene sestre odslanja. — Ako se pomisli, de veči del ves ženski poduk ljubljanskiga mesta izhaja iz nunskih šol,

de se za dušno in telesno srečo vse goreče gospé s prečastitima ondodnima duhovnama vred z okoli 900 dekliči trudijo, ako se sad tega poduka le malo prevdari, na pr., kako lepo so otroci za prvo spoved in sv. obhajilo pripravljeni; mora slehern spoznati, kako na pravim mestu je častitljivo poslavlilo Njih veličanstva.

* Slovestvo. Ravno nam je prišla v roke lepo natisnjena knjiga: „Cvetje keršansko-slovenske zemlje. Pridnim mladenčem in dekličem v darilo nabral Jož. Rozman, korar stolne labudske cerkve itd.“ z 9 podobami, ktero slavnoznano ime visokočastitiga gospoda pisavca nar bolj priporoča. Priporočimo jo pa tudi mi z vso priserčnostjo, ne le šolam, ampak vsim Slovincam sploh, kteri v nji najdejo premični popis svojih deželnih patronov z njih podobami vred, kakor sv. Mahorja in Fortunata, sv. Maksimilijana, sv. Miklavža, ss. Cirila in Metoda, sv. Jeme itd. — Tudi „Drobtinice“ imajo vsak čas dokončane biti.

Razgled po keršanskim sreću.

V Bernu šmarnično pobožnost takole opravljajo: Zjutraj zgodaj je sv. maša; popoldne pa roženkranc, ogovor ali pridiga, litanije, žegen, Marijne pesmi. — Dr. Peter Hatala, duhoven vesprimske nadškofije, ki je med popotniki v Jeruzalem, je dobil od kardinala Scitovskega dovoljenje, 4 leta v Palestini za misijonarja ostati, kakor piše Cyrill a Meth. — V Kuzmincu na Hervaškim je judinja, devica Rozalija Brodmannova, s sv. kerstam v katoliško cerkev sprejeta. Dan pred sv. kerstam pride k nji njena mati in jo hoče po vsaki ceni od tega sklepa odverniti. Hčerka pa ji reče: Ljuba mati! zdaj je že prepozno, ali ko bi bili tudi pred 14 dnemi prišli, bi bilo tudi prepozno; ker terdno sim sklenila kristjana biti, in od tega sklepa me ne more nič odverniti; — sim že slišala nauk od Jezusa Kristusa, kdor hoče njegov naslednik biti, de mora pripravljen biti tudi očeta in mater zapustiti. — pripravljena sim, rajši umreti, kakor od tega sklepa odstopiti. Ta deklica je vidila, kako kristjanje v cerkvi lepo molijo, in to jo je spodbudilo, vero Jezusovo spoznavati. Po sv. kerstu zopet njena mati pride in delj časa z njo govori, in hči materi med drugim reče, de naj ne misli, de zato, ker se je pokristjanila, jenja njena hči biti, ali jo ljubiti. Keršanska vera namreč uči, de otroci morajo svoje starše spoštovati, ako hočejo srečni biti; nči, de je dolžnost tudi sovražnike, ktere koli vere, ljubiti, s tem bolj pa svoje starše. Obeta ji, de ji hoče vselej hvaležna hči ostati, ako en groš zasluži, de hoče dva krajcarja nji dati, in je nikoli ne zapustiti. S tem in enakim govorjenjem se mati umiri, jo objame in z njo popolnoma spravljena odide. (Zagr. l.) — V Benetke pride pred nekaj časam nemšk umetnik, de bi se v voljnjejšim obnebj persne bolezni ozdravil. Zboli pa še hujši, tode v telesni bolezni spozna dušno zdravilo. Neka usmiljena vojvodina II., ki mu je telesno postrežbo iz keršanskiga usmiljenja podelila, mu poda tudi svetinjo Marije D. neomadežaniga spočetja, in mu prigovarja, de naj se nji „tolažnici žalostnih, zdravju bolnikov“ priporoča. Nasledek je bil, de je bolnik, protestant, v kratkim spregledal, spoznal svojo zmoto, in se v katoliško cerkev povernil, čez nekaj tednov pa srečin in pokojin umerl. — V Rimu pri Devici Marii all Anima so se 16. t. m. začele posvetovanja pod predsedništvam kardinala Reischacha, kako de bi se ta naprava obnovila. Posvetovanja na to merijo, de bi se v sprejmišu napravilo sobivališče za mlade duhovne iz Avstrije in Nemčije, kteri bi v Rim prihajali, se ondi popolnoma izučit. Dr. Flir, vodja te naprave, spišuje dogodbe te naprave v nemškim jeziku. — Oče Ventura, ki je pretečeni post v cesarski kapeli v Parizu visokim gospodam nosljati dajal, je dobil od cesarja Napoleona lepo z demanti olišpano tobačnico v dar. — V Rimu je kapitan Colthurst, ki je bil v krinski vojski, v katoliško cerkev prestopil. Prišel je bil v Rim brez posebniga nag-

njenja do katoličanstva, v katakombah (pokopališih prvih kristjanov) pa je začel mladi oficir nad svojo angleško vero dvomiti in neki O. Zardella mu je dvome rešil, česar nasledek je bil prestop v edinozveličavno cerkev. Spreobrnjenje pripisuje neprenehljivi molitvi svojiga irskega služabnika. — Odprava, ki jo je bil egiptovski namestni kralj za iznajdenje Nilovih virov odločil, je mende razpušena, ker njen vodja neki ni bil družiga kot denara željin nevedež. Bo tedaj le še Krajnee (g. Dr. Knobleher) pred turki tudi v ti reči prvo roko ohranil. —

Drobtine.

Vzroki samomora po dr. Franku so naslednji:

1. Razujzdano življenje, 2. zanikerna odreja, 3. pogubljive igre, 4. kazališa ali teatri, ki samomorstvo poveljujejo, in 5. romani, ki mu živež dajejo.

Spodobnost pri sv. maši. Cesar Korel V. ni le kar sam bil vselej pri sv. maši z naj večji spodbudnostjo in pobožnostjo, temuč je tudi zapoved dal, da naj se nobedin, ne visok ne nizek pod veliko kaznijo ne prederzne v cerkvah, zlasti med službo Božjo govoriti.

Ljubljanski zamurci svojim dobrotnikom vse dobro in veselo vošjo:

G. — urju: Za vsaki dar — daj Bog nebeški blagodar! —
G. kapl. v Br.: Hvala, hvala kličemo — Ti čez mejo štajarsko! —

V. č. g. k. — rnu:

Ne smé, ne smé Te še zemljica
Pokriti, ljubljena ročica:
Premnogo tekla bi solzica.
Dni svoje sere si brez števila
Užaljenih že vtolazila:
Bog daj Ti lepo omladeti
In dolgo dolgo še živeti!

G. J. V. v B.:

Roka dobrotna deleč seže,
Sem od Reke z nami Te veže:
Tje pozdray Ti posljemo,
Zegen Božji vošimo.

G. — eku: Čeda, veda koléda; — Sreča naj 'z sleherne gleda.

G. St. na Vr.n.im:

Angelčički — golobički
Naj Te vedno obdajajo;
Vse prekane, cerne vrane
Delec naj ostajajo!

Za pisanko izic:

Dolina, dolina savinska premila!
Tud ti nas zamurce si v sere vsadila: —
Nikdar več palitev naj tebe pogubna
Ne tare srenjica nikar gostoljubna:
Naj kimajo s sadjem bogate drevesa,
Naj krijejo grozde debele — peresa.
Naj dela imajo dost mlinske kolesa;
Pregreha nikolj naj nikar se ne čuje,
Naj čednost le sama med vami kraljuje:
Dodeli to, Oče z nebeske visave!
To želje zamurcov so seréne in prave.

Preserčni družbi v Šent...rji:

Tud naše srece ima čutilo,
Pozná, kje je ljubezen blaga:
Oh, nikdar ne bo pozabilo
Dobrote Tvoje, družba draga!
Od tam, kjer solnce žarno peče,
Kjer mlačni Nil otožno teče,
Kjer krokodil na rop prezuje,
Kjer lev in slon in ris kraljuje —
Če Bog dá, bodo usta naše
Hvalile lepo srece Vaše.

Noč — dan duha.

Za hribe večerne se solnce ločilo,
Šum sveta brezkončni, trud dneva neha,
Od daljniga jutra pa rahlo in milo,
Krepčaje naravo nam noč pripilja.

Zivali že trudne k počitku hitijo.
Nektere le nočne gomzeti začno:
Se tičkov glasovi po gaji zgubijo,
Cvetica se stisne, pobesi glavo.

Le človek, seer spéhan, le on ne omaga,
Pozabi života duh dela sprosten.
Iz njega se vzdigne, njegova je zmaga,
Nad zvezde na misli perutih nesen.

O, v nočni tihoti pač lahko spozabi
Se človek vmerjoč, da na zemlji živi!
Skerbi ga pustijo, po zlatu ne grabi,
Prot Bogu v ljubezni zamaknjen kipi.

Oči proti zvezdam nevtégam stermijo.
Tje duh jih obrača. — saj tam je domá!
Tam ljubi mu rajski, tam upi živijo,
Ki še zastoj jih med hrupam svetá.

...n...n...

Mill darov.

Za afrikanski misijon:

Iz Zatiéne 1 gold. — Iz Šent-Jur. 3. gld. 30 kr.

Žalostnica.

27. t. m. po 9. zjutraj so bili visokočastiti gospod stolni prošt, dr. Simon Ladinig, k sv. Krištofu spremljeni. Bolezen, ki se je že nekaj tednov poprej po telesu pasla, jih je veliko sredo na posteljo položila; iz kora, kjer jim je bilo slabo prišlo, stajih dva gg. bogoslovca na dom peljala. 24. t. m. proti polnoči so, prevideni s sv. zakramenti, v 52. letu svoje starosti za pljučnim oslavljenjem svoje življenje sklenili. Pred pogrebom so bile v stolni cerkvi pred merličem velike bilje, potem so Njih milost sami imeli slovesno mertvaško mašo z leviti. Celjski opat, v. č. g. Matija Vodušek, so jih pokopali ki so na grobu imeli tudi kratek nagovor. Opomnili so, da so prežaljeni prišli svojiga prijatla pokopavat, po katerim dve škofii žalujete; kako de je v nar boljših letih mogel časno zapustiti, da nas vse ravno ta zgoda čaka itd. Neštevilna množica iz vsih stanov jih je bila na pokop spremila, med katero je bilo tudi veliko gg. duhovnov s kmetov, in le en glas se je slisal: „Škoda, škoda za gospoda!“ R. I. P.!

Duhorske zadeve.

V ljubljanski škofii. G. L. Kopitarju, lokalistu v spodnji Ajdovici je podeljeno privoljenje se v pokoj podati. Ta lokalija je tedaj od 21. t. m. razpisana in prošnje za njo do vis. c. k. vladije se navadno v škofijski pisarnici oddajajo. — G. Jož. Barel, duh. pomočnik na Dovjim, je 21. t. m. umerl. R. I. P.!

V goriški nadškofii: Dom. Costantini, popred kaplan in učitelj v Bracanu je prestavljen v Topoljan za kaplana. Umerl je 28. sušca Jan. Abram, vpok. mašnik bratislavske škofije, 70 let star. R. I. P.!